

דִּבְרֵי הַדָּג

מחול-חובה עם המוות

אֲדַמָּה חֲרוּקָה חֶבֶל-אֶרֶץ שֶׁהִשְׁמַדוּ בוֹ אֲמִצְעֵי הַמַּחְזָה,
יְבוּל הַשְּׂדוֹת, בְּתֵי מְגוּרִים וּבְתֵי-חֲרָשָׁת, כְּדֵי לֹא לְהִשְׁאִיר
כָּל אֲמִצְעֵי קִיּוֹם לְאוֹיֵב הַפּוֹלֵשׁ.¹

*

להלן מספר מצומצם של מלים שינסו להעביר לקוראי הדג? (נאמנים כמוטטים) אווירה מסוימת, הלך רוח הרוחש במסדרונות המערכת בעדינות, ללא חשש לסער גדול, אך מטריד כאותו ברז דולף, שטיפותיו – סופן שתככינה בור גדול, ומהבור יעלה קול זעקה רמה, תוגת יאוש מהפיכתה של התרחשות מרתקת, מתגלגלת ומתגלה², לריתמיקה חוזרת ונשנית, לכמו-הרגל, אשר נושא עמו איום, ממנו הובע חשש בזה הגליון אך אשתקד³, של ממסד והתמסדות.

לא נוכל אנו להמתין כאבידן לתבונות המפוכחות שתב' אנה להעירנו⁴.

לשם קיום – למען שמירת אותו קו-החיים עליו נע דג-אנונימי? – יש צורך בהתרחשות, בתזוזות ובהתפתחות, והיה אם יופיע קבעון, או שמא יתגלה המקום כצר מהכיל, אזי כאותו היער, שרק שריפות שיבואו בו יבטיחו את התחדשות עציו.

מובן, אם כן, כי עלינו ליצור להבה, ללכות את האש, להפיל בניינים שהקמנו, וזאת רק כדי לברוא התחלה חדשה:

בֵּית, עֶשֶׂר, בָּאֵר, שְׁעָר, עֵץ-פְּרִי, חֲלוֹן,⁵

*

עוֹד אֲרַבְּעִים יוֹם וְנִינְוָה נִהְפָּקֶת

יונה ג:ד

*

תּוֹכֵן:

2

לא-צייד

עודד בן-דוד

¹ מתוך המילון העברי המרוכז, אבן-שושן
² ר' אסף ענברי, על שפת ההתגלות, חדרים 14
³ ר' גליון דג-אנונימי? מס' 2, חורף א', פברואר 2001
⁴ בעניין אהבתו האומללה של ג' אלפרד פרופרוק
⁵ ר. מ. רילקה, אלגיה תשיעית

עורר בן-דוד

לא-צייד

.1

טרם יקיצה, הבט בערבה
הנקדה ותן שמות:

זה הבאפאלו וזו אילתומפסון,
זברה עקדת הפס ועקלתון תנין רטב.

למד את טביעות הפרסה, ה'
רמוסות בעשב הגבוה,
שנן את נתיבי המים
והשעטה המתחדשת.

המתן בשקט להביר את הריחות, חוש
בשערות ידך את המלת העדרים.

2.

פָּרַק אֶת הָרוּבָה
שָׁמַן אֶת חֲלָקִיו
הִרְכַּב אוֹתוֹ

טָעַן כְּדוֹר דְּמִיּוֹנֵי בְּתַנוּעָה חֲלָקָה,
לְחַץ
אֶת הַהֲדָק וְהִבֵּט בְּמַעוֹפוֹ הַמְקַטָּע.

הִנַּח אֶת הָרוּבָה עַל הַשְּׂמִיכָה (הַעֵין הַיּוֹצֵרֶת שְׁבִתוֹךְ)
מְזוּג כּוּס קֶפֶה (הַחֲלָלִים מְאַחֲרֵי הַמִּצָּח)
נִגַּב אֲגִלֵּי זַעֲהָ (וְטַל), מִמִּצְחֶךָ (תַּפְקַח

טָעַן כְּדוֹר מִתְכַּתֵּי בְּאַצְבָּעוֹת קְמוּצוֹת,
וְדָא
נִצְיָרָה וְהִבֵּט לְאַפְּךָ, לְבָרָא עֵנִי אֲבָק.

3.

עֲנוּאָבְקָה, לְפָנַי הָעֵדֶר
זוֹ הָרוּחַ הַנּוֹשָׂאֵת
עֲנוּאָבְקָה, לְפָנַי הָעֵדֶר
תִּסְמַן וְתֹארוֹתַת

לֹא-יֵצִיד אֶתְּהָ, תִּבְחַר אֶת
זֶה אֲשֶׁר כְּבִדוֹת קִרְנָיו וְרִקִּיעַת רִגְלוֹ עֲזָה.

לֹא-יִבְשֶׁר אֶתְּהָ אוֹכַל אֶת
מִי הַצֵּעֵד הַקְּרִירִים וְאֵת תּוֹנֵת הַמְּנוּסָה.

עֲנוּעֵשֶׂן, לְפָנַי הָעֵדֶר
עֲמַד דְּרוֹךְ עַל מְכוּנֶךָ
עֲנוּעֵשֶׂן, לְפָנַי הָעֵדֶר,
יֵצֵב הַקֵּת, עֵצִים עֵינֶךָ

4.

כדור יודע נתיבים
גומא את המרחק,
שבין עיניך לעיניך
מחליק על פני הקמט
הנרעד של תשוקתך.

כביר היה, כעת נושק
לדם, לאדמה
בוטש היה בשתי רגליו
כעת נדם ועל שום מה
לחצת את ההדק?

5.

חזר אחר וטבל
את אצבע ההדק הקשויה
בכוס הקפה שמוזגת ושכח.
כאב הצריכה מתוק.

(אינזמן)

6.

הנח את הפגר לצד המזון
אשר פרשת לשנתלילה יגעה.
תן שיעלה הריח החרוף בנחיריך.
הזמן את הזבובים לפת
שקטה של שחרית, זמזם
אתמזמור הללדם.

(הלל אדם)

.7

קָרְעִי
קָרְנִי הָאוֹר
הַלֵּילוֹת הָעוֹר נְחִים
לִפְנֵי הַבְּקָר נוֹשְׁרוֹת עַל
הָאֲשֵׁר מַצִּיבָה מִן הַדְּשָׁאִים
הַמְּהִיר. פְּחִים הַבָּאִים
שְׁלוֹחִים
מֵעַם בֵּיתֶם
נוֹשָׁאִים עֵינַיִם
קוֹרְבָנוֹת הַלַּיִל וְ
נוֹקְשׁוֹת קָרְנַיִם
בְּלִכְרוֹת
הָעֶרְבָה נָחִיר
הַמְּסַתְעֶרֶת וְעַל שׁוֹקֵק
עַל עַפְעוֹף פְּרָסוֹת שׁוֹעֵט בְּ
כָּגֹל וְעַב מְרוֹצָה,
בְּשָׂר דָּמוֹ
נָחַר,
הוּא
מִסְתַּכֵּן
בְּהִצָּעָה
אֶל
אִישׁוֹנֵיךְ

.8

קוֹמְפָאז, לְכַלֵּךְ וְקַח
אֶת כָּל פְּגָרֶיךָ.

9.

תותר העֵרְבָה אִז מְלֵאָה
רק דְהֵרַת אֵילִתוֹמְפֹסוֹן, זְבֵרָה
עֵקֶדֶת הַפֶּס וְעֵקֶלְתוֹן תְּנִין
וְטוֹב.